

Sygn. akt I C 756/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant pracownik biurowy M. B.

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. (...) z siedzibą w K.

przeciwko D. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. G. na rzecz powoda R. (...) z siedzibą w K. kwotę 132,38 zł (sto trzydzieści dwa złote trzydzieści osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 1.583,17 zł od dnia 8 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie - z tymi odsetkami,
2. oddala wniosek o zasądzenie kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 756/16 upr

UZASADNIENIE

Powód R. (...) z siedzibą w K. wniósł przeciwko pozwanemu D. G. o zapłatę kwoty 132,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu od kwoty 1.583,17 zł oraz kosztami postępowania, wnosząc o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym. Uzasadniając powództwo powód wywodził, że pozwany zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...), na podstawie której pozwany zobowiązany był opłacać opłatę abonamentową. Ponieważ pozwany przestał realizować obowiązki wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – pozostawał w zwłoce z zapłatą opłat abonamentowych, pierwotny wierzyciel obciążył go również należnościami zastrzeżonymi w umowie w przypadku rozwiązania umowy z winy pozwanego. Powód wywodził, że pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą należności, a dochodzona pozwem kwota stanowi skapitalizowane odsetki od tych należności za okres od dnia wymagalności świadczeń do dnia sporządzenia pozwu tj. 25 października 2016 roku oraz odsetki od należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wywodził również, że nabył wierzycelność wobec dłużnika od pierwotnego wierzyciela i na tej podstawie wskazywał na swoją legitymację czynną do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Powód informował jednocześnie, że roszczenie o zapłatę należności głównej skierował do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu

upominawczym wywodząc, że w postępowaniu tym w związku z niedostosowaniem działania systemu do zmian przepisu kodeksu cywilnego w zakresie odsetek za opóźnienie obowiązujących od 1 stycznia 2016 roku, nie miał możliwości zgłoszenia roszczenia o ustawowe odsetki za opóźnienie w tym postępowaniu.

W dniu 19 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 roku pozwany oświadczył, iż nie kwestionuje swojego zobowiązania do zapłaty należności zarówno sumy głównej z tytułu niewykonania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych jak i z tytułu należnych odsetek. Nie negował również uprawnień powoda do wystąpienia z pozwem w sprawie w związku z przejęciem jego zobowiązania. Oświadczył jedynie, że w rozmowie z konsultantem infolinii uruchomionej dla dłużników powoda, zawarł porozumienie o ratalnym regulowaniu należności. Pozwany wskazywał, iż pierwsza rata w wysokości 150 złotych płatna ma być do 28 lutego 2017 roku, a następnie jest zobowiązany do zapłaty kolejnych 15 rat w wysokości po 165 złotych. Pozwany nie potrafił jednak określić szczegółowych warunków zawartego porozumienia, w tym jaką kwotę winien zapłacić w sumie na rzecz powoda. Twierdził bowiem, że nie ustalono pełnej kwoty zadłużenia, w szczególności z powodu ustalenia dodatkowych kosztów związanych z dochodzeniem roszczenia. Nie złożył również oświadczenie co do postanowień ugody w zakresie ewentualnych odsetek. Pozwany oświadczył, że warunki ugody zostaną mu przesłane pocztą. W tej sytuacji na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 roku określono pozwanemu termin – najdalej na kolejny termin rozprawy - do przedłożenia porozumienia zawartego z powodem pod rygorem uznania, że nie nastąpiły zmiany dotyczące zobowiązanie pozwanego. Pozwany nie stawiał się na wyznaczony termin rozprawy w dniu 30 marca 2017 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany D. G. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...). Pozwany w trakcie świadczenia usługi przez pierwotnego wierzyciela zaprzestał regulowania należności z tytułu opłat abonamentowych – w związku z tym świadczący usługi wypowiedział pozwanemu umowę. Pozwany zalegał wobec usługodawcy z należnościami w łącznej wysokości 1.583,17 zł, a na kwotę tę składały się : 10 zł wymagalnych na dzień 20 lipca 2014 roku, 10 zł wymagalnych na dzień 20 sierpnia 2014 roku, 10 zł wymagalnych na dzień 20 września 2014 roku, 49,90 zł wymagalnych na dzień 20 lipca 2014 roku, 49,90 zł wymagalnych na dzień 20 sierpnia 2014 roku, 49,90 zł wymagalnych na dzień 20 września 2014 roku, 673,47 zł wymagalnych na dzień 11 maja 2015 roku, 730 zł wymagalnych na dzień 14 kwietnia 2016 roku. Należność z tytułu skapitalizowanych odsetek od tych kwot na dzień 25 października 2016 roku wynosiła 132,38 zł.

(bezsporne, nadto wezwanie do zapłaty k. 9, wyciąg listy dłużnika k. 8)

W dniu 6 września 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z R. (...) z siedzibą w K. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były m.in. wierzytelności wobec pozwanego.

(bezsporne, nadto umowa przelewu wierzytelności k. 10-11)

Pozwany podjął rozmowy na infolinii uruchomionej dla dłużników powoda.

(bezsporne)

Pozew w niniejszej sprawie złożony został w dniu 8 grudnia 2016 roku.

(dowód : dowód nadania k. 14)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny sprawy dotyczący dochodzonej wierzytelności był bezsporny. Pozwany nie kwestionował ani faktu, iż był zobowiązany do zapłaty wobec pierwotnego wierzyciela należności w łącznej wysokości 1.583,17 zł, terminów wymagalności kwoty składających się na tę należność, wysokości świadczenia dochodzonego tytułem skapitalizowanych odsetek oraz faktu nabycia wymagalnej wierzytelności przez powoda. Pozwany wskazywał jedynie, że zawarł z powodem porozumienie dotyczące spłat należności, w szczególności wywodził, iż w związku z zawartym porozumieniem ma obowiązek zapłacić 16 rat w ustalonej wysokości oraz, że pierwsza rata wymagana jest na dzień 28 lutego 2017 roku i ustalona została w wysokości 150 złotych. Pozwany nie był jednak w stanie szczegółowo określić jakiej treści porozumienie zawarł z powodem, oświadczając jedynie, że całkowita kwota do zapłaty nie została jeszcze przez strony określona. Nie potrafił również odnieść się co do ewentualnych odsetek należnych w ramach zawartego porozumienia. Na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 roku powód wskazywał, że nie uregulował jeszcze żadnej należności w związku z dochodzonym roszczeniem, albowiem termin wymagalności pierwszej raty miał być ustalony na 28 lutego 2017 roku. W tej sytuacji, aby ustalić czy i w jakim zakresie zostało zawarte porozumienie określające od nowa obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda, zobowiązano pozwanego do przedłożenia dokumentów związanych z zawartym porozumieniem. Składane przez pozwanego oświadczenia co do jego treści nie pozwalały bowiem ustalić, czy ewentualne porozumienie dotyczyło również należności dochodzonej pozwanym w niniejszej sprawie, a więc w zakresie skapitalizowanych odsetek i dalszych należnych odsetek. Mimo wezwania pozwany nie wykonał nałożonego obowiązku, nie stawił się na termin rozprawy, brak było więc nawet informacji o tym, czy zrealizował on płatności, która obowiązywał był zapłacić do 28 lutego 2017 roku.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego wynikającym z art. 6 k.c. i 232 k.p.c., o których to m.in. pozwany został pouczony na rozprawie w dniu 14 lutego 2017 roku (porównaj nagranie od 00:12:10 do 00:23:58), na pozwanym ciążył obowiązek wykazania okoliczności dotyczących zmiany stosunku prawnego po powstaniu zobowiązania w wyniku zawarcia ugody między stronami. Co do tych okoliczności pozwany bowiem wywodził skutki prawne. Ponieważ pozwany nie sprostował tym obowiązkom, nie stawił się nawet na wyznaczony termin rozprawy, brak było podstaw do ustalenia, że nastąpiła zmiana stosunku prawnego, zwłaszcza w zakresie roszczeń objętych powództwem w niniejszej sprawie.

W tej sytuacji sąd zasądził roszczenie zgodnie ze zgłoszonym żądaniem na podstawie art. 481 k.c. albowiem ustalono, iż pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, a odsetki z tytułu opóźnienia - ustawowe naliczane do 31 grudnia 2015 roku, a następnie od 1 stycznia 2016 roku ustawowe za opóźnienie – odpowiadają kwocie dochodzonej pozwanym z uwzględnieniem dat wymagalności poszczególnych kwot. Od dnia wniesienia pozwu powód dochodził odsetek ustawowych za opóźnienie od całej należności głównej i w tym zakresie sąd również uwzględnił żądanie pozwu.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o zasądzenie kosztów procesu w niniejszej sprawie. Zauważyć bowiem należy, że powód dokonał rozdzielenia swojego roszczenia, dochodząc należności głównej w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Lublinie w ramach elektronicznego postępowania upominawczego, a skapitalizowanych odsetek od tej należności i dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu - w niniejszym procesie. Sąd uznał, że takie działania strony powodowej, które spowodowało podwyższenie kosztów związanych z dochodzeniem należności, nie było celowe. Nic nie stało bowiem na przeszkodzie, aby powód objął jednym powództwem nawet zgłoszonym przez sąd właściwości ogólnej zarówno roszczenie o zapłatę należności głównej jak i roszczenie o zapłatę odsetek, w tym skapitalizowanych do dnia wniesienia pozwu. Łączna wartość przedmiotu sporu takiego żądania – kwota 1.716,17 zł – uzasadniałaby obowiązek uiszczenia opłaty sądowej w wysokości podstawowej 30 zł oraz nie wpłynęłaby na wysokość kosztów procesu związanych z ustanowieniem pełnomocnika – w takim zbiorczym powództwie wysokość wynagrodzenia pełnomocnika stanowiłaby kwotę 900 zł, to jest taką samą jak przy wartości przedmiotu sporu 1.583,17 zł. (§2 pkt.3 rozporządzenie z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U z 2015, poz. 1084 z późn. zm.). Inicjowanie jako osobnego postępowania tylko w zakresie odsetek i domaganie się w tym postępowaniu kosztów procesu (kwoty 30 zł z tytułu opłaty sądowej oraz 90 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł tytułem opłaty kancelaryjnej od pełnomocnictwa) nie uzasadnia ich zasądzenie na rzecz powoda na podstawie art. 98 k.p.c. Nie stanowią one bowiem kosztów celowego dochodzenia praw w rozumieniu tego przepisu.

Wobec powyższego w zakresie kosztów oddalono wniosek.